

வண்ணான் வாழ்வியல் சுமக்கும் கோவேறு கழுதைகள்

மு. தமீம் மன்சூர் அ. *

அ தமிழ்த்துறை, சி.அப்துல் ஹக்கீம் கல்லூரி, மேல்விஷாரம்-632509, இராணிப்பேட்டை, தமிழ்நாடு, இந்தியா.

Vannan Livelihood Carried in " Koveru Kazhuthaigal" (Mules)

M. Thamim Mansoor a,*

^a Department of Tamil, C. Abdul Hakeem College, Melvisharam-632509, Ranipet, Tamil Nadu, India

* Corresponding Author:
prof.thamim@gmail.com

Received: 23-09-2021
Revised: 09-06-2022
Accepted: 17-06-2022
Published: 10-08-2022

ABSTRACT

Narratives are a literary form that records contemporary events. From time to time, authors record the realities of life through stories in Tamil literature. Especially in the lives of the people of the lower classes, they express external attitudes such as beliefs, customs, rituals, food habits, occupations, and internal attitudes such as love, anger, mercy, happiness, suffering, and poverty through stories. In this regard, writer Imaiyam has written novels like Sedal, Arumugam, En Kathe and short stories like Manbaram, Video Mariyamman, Kolacheval, Saavuu Soru, Narumanam, etc. Another of his novels, "Mules", chronicles the lives of Vannan (Washermen) people. This article presents some of its parts. The daily events, problems, speech patterns, diet, occupations, marriage events, death rituals, festivals, proverbs they follow in practice, and omens spoken in front of them are explored in this article based on this novel.

Keywords: Vannan, Carrying Donkeys, Koveru Kazhuthaigal, Washermen

முன்னுரை

மொழியை வாயிலாகக் கொண்டு படைக்கப்படும் கலை இலக்கியம் ஆகும். மனிதன் நினைக்கின்ற கற்பனைக்கோ அல்லது கண்ட உண்மைக்கோ கிடைக்கின்ற உருவமே இலக்கியம் எனலாம். பேச்சின் மூலம் தகவல் பரிமாற்றம் நடைபெறுவதைப் போல நாம் சார்ந்து வாழ்கின்ற சமுதாய உண்மைகள் இலக்கியங்கள் வாயிலாகப் பகிர்ந்தளிக்கப்படுகின்றன. இலக்கியங்கள் நயங்களைக் கூறுகின்ற அழகியல் வெளிப்பாடாக மட்டும் அமைவதில்லை. மாறாக, அது சமூகத்தின் அவலங்களையும், ஆசைகளையும், எதிர்பார்ப்புகளையும் சுமக்கின்ற மனிதர்களை அடையாளப்படுத்துவதில் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன. ஒருவரின் வாழ்க்கை நிகழ்வுகள் முழுவதையும் முன்வைக்கும் இலக்கிய வகையாக புதினங்கள் திகழ்கின்றன. பிற மனிதர்களுடைய வாழ்க்கைப் போராட்டத்தில் ஒருவன் விருப்பத்துடனோ அல்லது அதற்கு மாற்றாகவோ ஈடுபாடு கொள்ளும் இயல்பினால் மட்டுமே இவ்விலக்கிய வகை மக்களிடையே வரபெற்றவை பெற்றது எனலாம்.

புதின ஆசிரியர்கள் கதை மாந்தர்கள் உரையாடலில் அதிக கவனம் செலுத்த வேண்டியுள்ளது. சூழ்நிலையை உள்வாங்கிக் கொண்டு உரையாடலை மிகச்சிறந்த முறையில் கையாண்டு கதை வழி படைப்பாளன் வெளிப்படுத்த வேண்டியுள்ளது. இலக்கிய நடை பெரும்பாலும் வாசகரிடையே ஈடுபாட்டைத் தருவதில்லை. மேலும் கதையின் விசை உரிய களத்திற்கும் கொண்டு சேர்ப்பதில்லை. ஒரு குறிப்பிட்ட சமூகத்தவரை மையமிட்ட கதையில் மொழிநடை மிகச் சிறப்பாக உற்று

நோக்கப்படுகிறது. கதையின் செறிவிற்கும் துணை நிற்கிறது. அதன் வகையில் எழுத்தாளர் இமையம் எழுதிய 'கோவேறு கழுதைகள்' என்ற நாவல் பேசும் வண்ணான் வாழ்வியலை இக்கட்டுரை உற்று நோக்குகிறது.

படைப்பாக்கத்தில் இடர்பாடுகள்

இலக்கியங்களை உருவாக்கும்போது இடர்பாடுகள் ஏற்படுவதுண்டு. எழுத்தாளர் ஜெயமோகன் இதனை மூன்று நிலைகளில் பிரித்தாக்கிறார். “ஒன்று, வாசிக்கும்போதே படைப்பு தன்னை மகிழ்விக்க வேண்டும், அந்த எழுத்தாளர் அதற்கு முயற்சி எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்னும் எதிர்பார்ப்பு. இரண்டு, எல்லாவற்றையும் பொதுவாகப் புழங்கும் அன்றாட மொழியிலேயே சொல்லிவிட முடியும் எனும் நம்பிக்கை. இலக்கியத்தில் மொழி என்பது சிந்தனையை, தயக்கத்தை, அகச்சிடுக்குகளை எல்லாம் சொல்வதற்குரியது என்றும், சொல்வதற்கு நிகராகவே அது சொல்லாமல் உணர்த்தவும் முயல்கிறது என்றும் தெரியாமலிருப்பது. மூன்று, இலக்கியம் என்பது ஒரு கருத்தைச் சொல்வது அல்ல, ஒரு நிகர் வாழ்க்கை அனுபவத்தை அளிப்பது என்னும் தெளிவில்லாமலிருத்தல்” (Srinivasan, 2019). இந்த மூன்று, இடர்களினால் நல்ல படைப்புகளைக் கூட வணிக எழுத்தின் வாசகர்கள் விலக்கி விடுகிறார்கள். வண்ணான் சமூக வாழ்வியலை மையமாகக் கொண்டு எழுதப்பட்டுள்ள 'கோவேறு கழுதைகள்' நாவலில் உள்ள ஆசிரியர் இமையம் இடர்பாடுகளை நன்கு உற்று நோக்கிய காரணத்தினால் தெளிவான நடையில் வாழ்வியலை நகர்த்துகிறார் (Senthilkumar, 2022).

கோவேறு கழுதைகள்

கிராமத்திலுள்ள வண்ணான் இனத்தவரின் வாழ்வியலைத் தம் நாவல் வழி நூலாசிரியர் இமையம் காட்சிப்படுத்தியிருக்கிறார். கதையின் அச்சாணியாக ஆரோக்கியமும் அவளது குடும்பமும் சந்திக்கின்ற சம்பவங்களும் துயரங்களும் நம்மையும் பங்கெடுக்க வைக்கின்றன.

ஆரோக்கியமும் அவளது கணவன் சவுரியும் அழுக்குத் துணிகளை எடுத்து வந்து சலவை செய்து தரும் வண்ணான் சமூகத்தைச் சார்ந்தவர்களாவர். இவ்விருவருக்கும் ஜோசப், பீட்டர் என்ற இரு மகன்களும் மேரி என்ற மகளும் இருக்கின்றனர். துணி வெளுக்கும் வேலை பிரதானமாகக் கொண்டிருந்தாலும் இறப்பு வீடுகளில் ஈம காரியங்கள் செய்தல், வயல் வேலைகளில் களம் தூற்றுதல், பிரசவம் பார்த்தல் போன்ற கிடைக்கும் வேலைகளை இருவரும் செய்து பிழைப்பை நடத்துகின்றனர். ஊர் மக்கள் தருகின்ற மீதமான உணவு குடும்பத்தின் பசியைத் தீர்க்க உதவவில்லை. மேலும் வெளியூர் வண்ணான்களின் வருகையால் துணி வெளுக்கும் தொழிலும் பாதிப்பைச் சந்திக்கின்றது. இதனால் அக்குடும்பம் பெரிதும் பரிதாப நிலையை அடைகிறது. கிராமத்தின் ஆதிக்க வர்க்கத்தினரால் வண்ணான் சமூகத்தைச் சார்ந்த அக்குடும்பம் பெரிதும் அவமானத்திற்குள்ளாகிறது.

ஆரோக்கியத்தின் மூத்த மகன் ஜோசப் சகாயத்தையும், மேரி திரவியராஜையும் திருமணம் செய்து கொண்டு வெளியூருக்குச் சென்று விடுகின்றனர். பீட்டரும் ஊருக்குள் இருக்கப் பிடிக்காமல் நண்பனோடு ஊரைவிட்டே சென்றுவிடுகின்றான். இவர்களின் நினைவுகளோடு ஆரோக்கியம் சுமக்கின்ற மனவேதனைகளும் ஊர்மக்கள் தருகின்ற கடுமையான வேலைப் பளுவும். உழைப்பிற்கேற்ற ஊதியமின்மையும் அவளை மேலும் நலிவடையச் செய்தன. எல்லா உறவுகளுமிருந்தும் யாரும் அநாதையாய் கணவன் சவுரியோடு வாழ்க்கையை நகர்த்துகிறார். முடிவற்ற பிரச்சனைகளாக மகள் மேரி தன் கணவனை இழந்து ஆரோக்கியத்திடமே வந்து சேர்கிறாள். அவமானங்கள் நிறைந்த வண்ணான் வாழ்விலிருந்து அக்குடும்பம் விடைபெற நினைத்தாலும் விதி அவர்களை விடவில்லை.

திருமணச் சடங்குகள்

வண்ணான் சமூகத்தில் நடைபெறும் திருமண முறைகளை ஆரோக்கியத்திற்கும் சவுரிக்கும் இடையே நடைபெறும் திருமணம் மூலம் உணரமுடிகிறது. ஆரோக்கியத்தின் தந்தை குடும்பம் பெரியது.

அவர்கள் இருந்த ஊரும் பெரியதாக இருந்தது. எட்டுநூறு வாசற்படிகள் கொண்ட வீடுகளையுடைய காலனியாகும். ஆரோக்கியத்தின் திருமணத்திற்கு சொந்தங்கள் அதிகம் பேர் வந்திருந்தனர். “ஒரு பன்றியை வெட்டினார்கள். ஒரு குட்டிக் கழுதையும், எட்டுக் கலம் வரகும், மூன்று கலம் சோளமும் ரொக்கமாக நாப்பதும் கொண்டு வந்தாள் ஆரோக்கியம். ஆப்பக்கூடு, புட்டி, கூடை, பிரிமனை, தட்டு முட்டுச் சாமான்கள் சில. அப்போது இதுவே பெரிய கல்யாணமாக இருந்தது.” (Imayam, 2016) மேலும் அவ்வினத்தவரில் பெண் பூப்படைவதற்கு முன்பும் திருமணம் செய்து வைத்துள்ளனர். ஆரோக்கியத்திற்கும் திருமணம் அவ்வாறே நடைபெற்றது என்பதை நாவல் வழி அறியலாம்.

ஆரோக்கியம் தன் மகள் மேரிக்குத் திருமணம் நிச்சயம் செய்தவுடன் விறகு, புளி, மிளகாய், பருப்பு, நெல், பணம் என்று ஒவ்வொரு பொருளுக்கும், ஒவ்வொரு வீட்டிற்கும் நூறு தடவை நடையாய் நடந்து பொருள்களைச் சேர்த்தாள். தன்னிடம் உள்ள ஆட்டுக் குட்டிகளை விற்றுப் பணத்தைத் தேற்றினாள். ஒரு பெட்டி, கோரைப்பாய், தலைகாணி, ஒரு விளக்கு, வெண்கலத்தில் படி, குடம் போன்றவற்றை ஜோசப் மூலமாக வாங்கி வரச் செய்தாள். ஆடு விற்பனை பணத்தில் கால் பவுன் அளவிற்கு தாலி வாங்கினாள்.

திருவிழா

“ஆடுதல், பாடுதல், கூடிக் களித்தல், கூடி உண்ணுதல் ஆகிய அசைவுகளும், தொடர்ந்து வரும் அவற்றின் நினைவுகளும் ஒரு சமூகத்தைச் சேர்வின்றி இயங்கச் செய்கின்றன.” (Paramasivan 2016) என்று மானுடவியல் திறனாய்வாளர் திருவிழாவிற்கு விளக்கம் தருகிறார். மழைக்காக ஆடி மாதத்தில் மாரியம்மன் கோவிலில் உள்ள சாமியைத் தூக்கி விடுவதாக ஊர் முடிவெடுத்தது. அதன்படி ஊர் மக்கள் விழாவிற்கு ஆயத்தமாகின்றனர். பெண்கள் பொங்கல் செய்வதற்கு அடுப்பு மூட்டுகின்றனர். சில பெண்கள் பச்சரிசி கடனாகத் தரும்படி தெருவில் திரிந்து கொண்டிருந்தனர். மழை அப்போதும் வரவில்லை. உடனடியாக அடுத்த வழிமுறைகளைத் தேடுகின்றனர்.

காத்தவராயன், காளி, மாரியம்மன், தூண்டிக்கறுப்பன், செல்லியம்மன், பூசாரிகளை அழைத்துக் கணி கேட்டார்கள். சகுனம் கேட்டார்கள். சாயங்காலப் பொழுதுகளில் ஊர் எல்லையைத் தாண்டிச் சென்று வானத்தில் போகும் குருவிகள் எந்தத் திசையில் போகின்றன என வேடிக்கை பார்த்தார்கள். மழை வருவதற்கான அறிகுறி எதுவும் தோன்றவில்லை. எனவே மாரியம்மனுக்கு நரபலி கொடுத்துப் பொங்கல் படைக்க முடிவெடுத்து ஆயத்தமாகின்றனர்.

நான்கு காலையும் கட்டி, இடையில் ஒரு கழியைக் கொடுத்து பன்றியைத் தூக்கி வந்து சூலத்தின் முன் போடுகின்றனர். மாலை, குங்குமம், சந்தனம், என பன்றிக்குத் தொடர் மரியாதை செலுத்தப்படுகிறது. அந்த பன்றியை வெட்டுவதற்கு வீரமுத்து என்பவன் குளித்து ஈர வேட்டியுடன் வந்து நிற்கிறான். சாமிக்குக் காவு கொடுக்க இவனது பரம்பரையிலிருந்து ஒருவர் வெட்ட வேண்டும் என்பது ஊரின் கட்டுப்பாடாக இருந்தது. அவ்வாறு வெட்டப்படும் பன்றியின் குடல் மற்றும் தலையை வண்ணாண்டிம் கொடுப்பது வழக்கமாக இருந்தது. ஆனால் அந்தத் திருவிழாவில் ஆரோக்கியத்திற்கு அவற்றைக் கொடுப்பதில் சிறு வாய்த் தகராறு ஏற்படுகிறது. இறுதியாக இருபது ரூபாய் கொடுத்துவிட்டு அவற்றை வீட்டிற்கு எடுத்துக் கொண்டு வருகிறாள். ஊரின் பெரிய மனிதர்களிடம் தங்கள் உரிமையைக் கோரியதற்காகவே இலவசமாகக் கொடுக்கும் முறை மறுக்கப்படுகிறது.

உணவு முறை

மனித இனத்தில் உணவு முறை அச்சமூகத்தை அடையாளப்படுத்துவதில் ஒரு முக்கிய பங்கு வகிக்கிறது. நிலப் பாகுபடுகளுக்கேற்பவும், தட்ப வெப்ப சூழ்நிலைக்கேற்பவும் மனிதர்கள் தங்கள் உணவுப் பழக்கங்களை உருவாக்கிக் கொள்கின்றனர். “மனிதக் குலத்தில் மக்கள் இனங்கள் ஒவ்வொன்றுக்கும் தனித்தனியே உணவு நெறிகள் உண்டு. எளிதில் கிடைப்பது, பச்சையாக உண்பது, சமைத்து உண்பது, விதிக்கப்பட்டவற்றை உண்பது, விதிக்கப்பட்ட நேரத்தில் உண்பது, விதிக்கப்பட்ட

அளவில் உண்பது என மக்கள் திரள்களின் உணவுப் பழக்கங்களைப் பல்வேறு வகையில் அணுகலாம்” (Paramasivan, 2016).

வண்ணான் இனத்தைச் சேர்ந்த ஆரோக்கியமும் அவளது குடும்பமும் ஊர்ச்சோறு எடுத்து உண்பதை வழக்கமாகக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அது தவிரப் பண்டிகை காலங்களில் கிடைக்கும் இறைச்சிகளை வீடுகளுக்குக் கொண்டு வந்து சமைத்து உண்ணும் பழக்கத்தைக் கொண்டிருந்தனர். வண்ணான் குடியில் வாழ்கின்ற பெரியான் என்ற வயது முதிர்ந்தவர் மாறி வரும் உணவுப் பழக்கத்தையும், உணவின் தரக்குறைவையும் தெளிவாகச் சுட்டிக் காட்டுகிறார். “ரெண்டு வாச் சோத்துக்கு மேலே இப்ப எவன் திங்கறான்? அதயும் எலி கொதறாப்ல தொட்டுத் தொட்டுப் பாக்கிறானுவ. மருந்தப் போடுறன், மாயத்தப் போடுறன்னு என்னத்தயோ கொண்டாந்து காட்டுல கொட்டுறானுவ, சோத்தத் தின்னா ருசியாவா இருக்கு? புள்ளெ உண்டாயி இருக்கிற பொம்மனாட்டிவோ களிமண்ணப் புட்டுபுட்டுத் திம்பாளுங்க. அதுல கூட ஒரு மணம் இருக்கும். ஒரு ருசி இருக்கும். இந்தச் சோத்தத் தின்னா எந்தப் பயலுக்குத் தெம்பிருக்கும்” (Imayam, 2016).

சோளக் கஞ்சியை மிளகாய் வற்றலோடு சேர்த்து சாப்பிடுதல், மாட்டுக்கறியை வேக வைத்தும், வற்றல் போட்டும் (உப்புக் கண்டம்) சாப்பிட்டனர். “முன்னெல்லாம் பாத்தின்னா மாட்டுக்கறித் தோரணம் வத்த வத்தலாப் பத்து இருவதடி நீட்டுக்குப் பயித கவுத்துல கோத்துத் தொங்குமே. வடவம் தாளிக்கிற கரண்டியில ரண்டு உப்புக் கல்லப் போட்டு, நவஎண்ணெத் தண்ணியெக் காட்டி அடுப்பு அனல்ல வதக்கியெடுத்து வாயில போட்டா வயவயன்னு அதுபாட்டுக்கும் போவும்” என்ற பெரியானின் பேச்சு வண்ணான் இனத்தவரின் உணவு முறையை வெளிக்காட்டுகிறது (Imayam, 2016).

ஆரோக்கியத்திற்கு கரிநாளன்று பத்து, இருபது எண்ணிக்கைக்கும் குறையாமல் ஆடு, மாடு, பன்றி போன்றவற்றின் தலைகள் கிடைக்கும். அவற்றை மிகவும் சுவையாக சமைத்துக் கொடுப்பாள். அதிலும் குறிப்பாக பன்றிக்கறி வேகும் போது வரும் எண்ணெய் மூன்று, நான்கு படிகள் கிடைக்கும். அந்த எண்ணெய் மூளைக் காய்ச்சலுக்கு மருந்தாகவும், மாடு சரியாகத் தீனி தின்னவில்லையென்றால் அதற்கு மருந்தாகவும் பயன்படும் என்று ஊரினர் வாங்கிச் செல்வர். அதற்கு விலையாக அவர்கள் பணமாகத் தராமல் தானியத்தைக் கொடுக்கும் பழக்கத்தை மேற்கொண்டிருந்தனர்.

இறப்புச் சடங்குகள்

உழைக்கும் வருக்கத்தினர் உயர் வகுப்பினரால் சுரண்டப்படும்போதும், சாதியை இழிவுபடுத்தும் போதும் அவர்களிடையே தாழ்வு மனப்பான்மை தோன்றி தளர்வுறுகின்றனர். தங்களுக்குக் கிடைக்கக்கூடிய தொழிலைச் செய்து அன்றைய நாள் பொழுதைக் கழிக்கின்றனர்.

பாடை கட்டுதல்

ஊரில் இறந்த வயதான ராமசாமியின் தாய் இறுதி ஊர்வலத்திற்காகப் பாடை கட்டும் முயற்சியில் இருந்த சவுரிக்கு ஆரோக்கியம் உதவுகிறாள். ஒன்றரை ஆள் உயரத்திற்குப் பாடை அமைந்திருந்தது. வேலைக்காரர்களுடனும் கூத்தாடிகளுடனும் சேர்ந்து தெருமுனைக்குச் செல்கின்றனர்.

வாய்க்கரிசி எடுத்தல்

உள்ளூர் வாய்க்கரிசிகளை ஆரோக்கியமும் சவுரியும் தூக்கிக் கொண்டனர். வெளியூர் வாய்க்கரிசிக்காரர்கள் தங்கள் ஊர் வண்ணான்களை அழைத்துக் கொண்டு வந்திருந்தனர் (Imayam, 2016).” அரிசி அலசும் ஐந்து, பித்தளைக் குண்டான்களை ஆரோக்கியமும் நான்கு குண்டான்களைச் சவுரியும் சுமந்து செல்கின்றனர். வாய்க்கரிசி போடும் உறவுகளிடம் கூத்தாடிகள் புகழ்ந்து பாடி காசு வாங்குகின்றனர்.

இழிவு நடந்த வீட்டின் முன் குள்ளம்மாள் ஒவ்வொரு குண்டானிலிருந்தும் ஒரு குத்து நெல் அள்ளிப் போடுகிறாள். அதனைக் குண்டானைத் தூக்கி வந்தவர்கள் மடியிலோ அல்லது துண்டை

விரித்தோ வாங்கிக் கொள்கின்றனர். எந்தச் சாதியிலும் சாவு வீட்டில் உள்ளவர்கள் நெல் போட வரமாட்டார்கள். உறவினர் அல்லது அண்டை வீட்டார் மட்டுமே நெல் போடுவார்கள். மூன்றாவது ஆளை விட்டால் அதிகம் கொடுத்து விடுவார்கள் என்பதற்காக ராமசாமி தனது மனைவி குள்ளம்மாளை நியமித்திருந்தான். அயலூர் வண்ணான்கள் குள்ளம்மாளின் நடவடிக்கையால் வெறுப்படைந்தனர்.

சேலைகளை விரித்தல்

சுகாட்டை நோக்கி பாடை புறப்பட்டபோது, ஆரோக்கியமும், பீட்டரும் பத்து இருபது சேலைகளைத் தரையில் விரிக்கின்றனர். அவற்றின் மேல் ஆண்களும் பெண்களும் சிறுவர்களும் பிணத்தை வணங்கி எழுகின்றனர். பாடை ஒவ்வொரு இடங்களிலும் நின்று நின்று கொண்டு செல்லப்படுகிறது. பெண்கள் தங்கள் கைக்குழந்தைகளைத் தரையில் கிடத்தித் தூக்குகின்றனர். ஊரின் கடைசி வரை பெண்கள் அழுது கொண்டு செல்கின்றனர். சேறும் சகதியுமாக இருந்த சேலைகளைச் சுருட்டிக் கொண்டு, சில்லறைகளையும் பொறுக்கிக் கொண்டு வீட்டுக்கு ஆரோக்கியமும் பீட்டரும் புறப்பட்டனர். ராமசாமி இழவு காரியங்களைச் செய்தவர்களுக்குக் கூலி வழங்கினான். ஆனால் நியாயமான கூலியாக வழங்கப்படவில்லை.

தொழில் நிலை

உழைப்பை நம்பி வாழ்கின்ற அடித்தட்டு மக்களின் வாழ்வியல் அடிமை நிலையாகவே நிலைத்து விடுகிறது. அவர்கள் செய்கின்ற எந்தத் தொழிலுக்கும் உரியப் பலன் கிடைப்பதில்லை.

துணி வெளுத்தல்

ஆரோக்கியம் துணி வெளுக்கும் வேலையைச் செய்து கொண்டிருக்கிறாள். திரவியராஜ் அவளுக்குத் துணையாக இருக்கிறான். “நான்கு மொடாக்கள் இருந்தன. கழுத்தை உடைத்து விட்டிருந்தார்கள். மூன்றில் உயமண்ணும், மற்றொன்றில் நீலம் கரைத்த நீரும் இருந்தது. உயமண்ணைக் கொண்டு வந்து மொடாவில் கரைத்து, அதில் ஒவ்வொரு துணியையும் நன்றாக நனைத்து, ஊறவைத்து எடுத்து முறுக்கி ஆரோக்கியம் மணலில் போட்டாள் (Imayam, 2016).” உயமண்ணை நீரில் கரைத்து துணியை ஊற வைத்தால் அழுக்கு போன இடம் தெரியாது. துணியை அழுக்கின்றி வெளுக்கும் வண்ணான்களின் வாழ்க்கையில் துயரம் என்ற கறை நீங்காமல் தங்கிவிட்டது.

களம் தூற்றுதல்

ஆரோக்கியம் வாய்ப்பு கிடைக்கும்போதெல்லாம் களம் தூற்றும் பணிகளைச் செய்து வந்தாள். இது சாதாரண வேலை கிடையாது. ஒவ்வொரு முறம் தானியத்தையும் காற்றின் போக்கை அறிந்து நிமிர்ந்து நின்றவாறே விடவேண்டும். அந்நேரத்தில் காற்றடிக்கவில்லை என்றால் மிகவும் சிரமப்பட வேண்டும். ஒரே இடத்தில் நிற்க வேண்டியிருக்கும். காற்று அதிகம் வீசினாலோ களத்தில் சுற்றியிருக்கும் அடைப்புகளில் தானியத்தைத் தள்ளிவிடும். இத்தகைய தொழிலுக்கும் மிகக் கடுமையான போட்டி இருந்தது. அனைத்து சாதியினர் வீடுகளில் இருக்கும் தானியங்களை இவர்கள் தான் தூற்ற வேண்டும். “ஒருவன் களம் தூற்றப் போகாமல் தன் சொந்த வேலையைச் செய்து கொண்டிருந்தால், அவர்கள் தங்களின் அடிமைப் பறையனை மாற்றிக் கொண்டு விடுவார்கள்.” (Imayam, 2016) இதனால் இச்சமூகத்தவருக்குப் பண்டிகை நாட்களில் கிடைக்கும் வருமானம் இல்லாமல் போய்விடும்.

நடைமுறை வழக்கங்கள்

கடுமையான உழைப்பைக் கொடுத்தாலும் கிடைக்கும் பலன் உயர்வாகவே இல்லை. சில நடைமுறை வழக்கங்கள் மேலும் அவர்களை நலிவடைந்த நிலையிலேயே உயர்த்திப் பிடித்தது.

ராச்சோறு எடுத்தல்

பகலில் செய்த தொழிலுக்குக் கிடைத்த அரைகுறை ஊதியத்தை ஈடு செய்ய இரவில் வீடுகளுக்குச் சென்று ராச்சோறு எடுக்கும் பழக்கம் அவர்களிடம் இருந்தது. “மேரியுடன் பீட்டர் ராச்சோறு எடுக்கப் போவான். அதிகம் இல்லாவிட்டாலும் கொஞ்சம் கிடைத்தது. எல்லாரும் சாப்பிட்டு மீறும் சோற்றை மேரி, நாய் அலம்பி விடாமல், தண்ணீர் ஊற்றி, அடுப்பின் மேல் வைத்து, அதற்கு மேல் கனமான பொருளையும் வைப்பாள். மறுநாள் காலையில் அது பயன்படும். அதிகம் இருந்தால் மதியத்திற்குக் கூட வரும்.” (Imayam, 2016) ஆனால் இந்நிலை மாறி ஒரு ஆளுக்குக்கூடச் சோறு கிடைக்காத நிலை ஏற்பட்டது. பிறருக்குக் கொடுத்துவ வேண்டும் என்ற மனநிலை மக்களிடையே மாறியதும் ஒரு முக்கிய காரணம். இந்நிலை நீடித்ததால் ஆரோக்கியத்தின் பிள்ளைகள் கூட ராச்சோறு எடுக்கச் செல்வதை விரும்பவில்லை.

ஆழ்ந்த பழமொழிகள்

சமூகத்தின் நிலைப்பாட்டை வெளிப்படுத்துவதற்குக் கருவியாகப் படைப்பாளர்கள் பழமொழிகளைப் பயன்படுத்துவதுண்டு. உலகில் எல்லா மொழிகளிலும் பழமொழிகளின் தாக்கம் மிகுதியாகவே காணப்படுகிறது. “பலரது அறிவையும் ஒருவரது நுண்ணுணர்வையும் அறியமுடியும் அறிவின் சுருக்கமே பழமொழி எனலாம். பழமொழி மூலம் மக்களின் பண்பாட்டையும் நாகரிகத்தையும் அறிந்து கொள்ளலாம்.” என்ற கூற்று பழமொழியின் முக்கியத்துவத்தை விளக்குகிறது (Sakthivel 2017). இந்நாவலின் தொடக்கம் முதல் இறுதி வரை பழமொழிகள் பலவிடங்களில் கையாளப்படுகின்றன. அவை பெரும்பாலும் இயலாமை, தோல்வி, ஏளனம், அவமானம், விரக்தி, ஏமாற்றம், வறுமை, நம்பிக்கை போன்ற உணர்வுப் போராட்டங்களின் வெளிப்பாடாகவே அமைகின்றன.

“அவ அவ சட்டி புடிச்ச நேரம் பான ஆனையாச்சு/ நான் சட்டியப் புடிச்ச நேரம் ஆனை பானையாச்சு” (Imayam, 2016). “நாயத் தொரத்துனா நாயிக்கு மட்டும் கால் வலிக்காது.” (Imayam, 2016) “கத்த வித்தய மறந்தவன் தத்தரவான்” (Imayam, 2016). “புளியேப்பம் விட நெனச்சவனுக்குப் பசியேப்பம் தான் வந்துச்சாம்” (Imayam, 2016) “மல்லாக் கொட்ட போட்ட நாளா மழையுமில்ல/ மாமியா ஊட்டுக்குப் போன நாளாச் சோறுமில்லங்கற காலமா இருக்கு” (Imayam, 2016). “ஆடி மாசத்துப் பட்டினி அப்பன் ஊடு மட்டும் இருக்குங்கற நெலம்” (Imayam, 2016). “நடந்த காலுக்குத்தானே சீதேவி” (Imayam, 2016) “வித்த ஆடு கூடும் செத்த ஆடு கூடாது.” (Imayam, 2016) போன்ற பழமொழிகள் அன்றாடம் வாழ்க்கையில் உணரப்படும் அனுபவங்களின் தொகுப்பாகக் கதை மாந்தர்கள் வழி நாவலில் இடம்பெறுவதைக் காணலாம். பழமொழிகள் அனைத்து சமுதாய மக்களாலும் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. அதில் பயன்படுத்தப்படும் வார்த்தைகளின் தன்மை அச்சமூகத்தின் நிலையை வெளிக்காட்டுகிறது. மேலும் பழமொழிகள் யாவும் மூத்த தலைமுறைகளின் கூற்றாகவே இடம்பெறுவதால், இளைய தலைமுறையினரிடையே பழமொழி குறித்த பயன்பாடு குறைந்துள்ளது என்ற நடைமுறை உண்மையை உணரலாம்.

நல்ல சகுனம்

இத்தகைய வறுமை நிலை வண்ணான் வாழ்க்கையில் தொடர்ந்தாலும், சமூகத்தில் அவர்கள் குறித்த ஒரு நம்பிக்கை புதிராகவே அமைந்துவிடுகிறது. ஊரிலுள்ள அழகனுடைய களத்திற்கு ஆரோக்கியம் செல்கிறாள். அப்போது எதிரே அழகன் வண்டியில் ஏறி வந்து கொண்டிருக்கிறான். ஆரோக்கியம் ஒதுங்கி நிற்கிறாள். “வண்ணாத்தி மவ வயில வர்றா. நல்ல சகுனம் தான். அடுத்த வருசம் வெள்ளாம அதிகமா இருக்கும்” வண்டிக்குப் பின்னால் ஒருவனின் குரல் ஒலித்தது. இரவில் உருவம் தெரியவில்லை (Imayam, 2016).

முடிவுரை

வண்ணான் சமுதாயத்தவர் வாழ்கின்ற வாழ்க்கையில் தனிமனித நிலையிலும் சமூக வெளியிலும் வலிகள் நிறைந்தே காணப்படுகின்றன. பொருளாதார நிலையிலும் மிகுந்த பின்னடைவு

இருப்பது தெளிவாகிறது. அவர்கள் வளர்க்கின்ற கோவேறு கழுதைகள் கூட சுமைகளை இறக்கி வைக்கின்ற நிலை ஏற்பட்டுவிடுகிறது. ஆனால் வண்ணான் வாழ்வென்பது ஆயுள் உள்ளவரைச் சுமைகளைச் சுமந்தே மடிய வேண்டிய நிலை உள்ளது என்பதைக் கதை நமக்கு உரைக்கிறது. நடைமுறை வாழ்க்கையில் அது உண்மை என்பதை வண்ணான் வாழ்வியல் உணர்த்துகிறது.

References

Imayam, (2016) Koveru Kazhuthaigal, Crea Publishers, Chennai, India.

Paramasivan, Tho., (2014) Vidupookal, Kalachuvadu pathippagam, Chennai, India.

Sakthivel, S., (2007) Naattuppura eyal aaivu, Manivasagar publications, Chennai, India.

Senthilkumar, M., (2022) Puratha Vannar's Performing Death Rites in Koveru Kaluthaikal Novel. International Research Journal of Tamil, 4(2), 54-59. <https://doi.org/10.34256/irjt2227>

Srinivasan, P., (2019) Vikadan Thadam, 1st Edition, Vikadan, Chennai, India.

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Author has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

© The Author 2022. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License